

(Данас, 6-7.7.2013)

Ваш активизам и рад, Ваша мисија, нешто су посебно на политичкој сцени Србије: посве другачије, вредно поштовања. Храброст и одлучност Вам се не могу порећи. Не обећавате него делате. Говорите о насушној потреби модернизације Србије за коју су важни сви часни, поштени, вредни, одговорни, честити, без обзира којој странци припадали или ниједној не припадали.

Говорите о ономе што је кључно у сваком цивилизованом друштву: о поштовању људског достојанства, вредности сваког човека, о бризи коју свако понижено и људско биће заслужује... Говорите о преко потребној одговорности на сваком послу, на сваком месту, у свакој прилици. Говорите о кадровима из своје странке који су по Вама узорни, одговорни, честити – али говорите и о онима који нису испунили очекивања. А испуњавање очекивања понајмањи је проблем у овој причи. Ви јесте нови политички дух који, с правом, жели да мења све набоље, просперитетније, модерније. То су уочили сви, па и они који вас нису волели, и не воле, и неће Вас волети. Ипак, не бисте смели да одвраћате поглед и од оног што вас саплиће на путу модернизације Србије, понижава је, уназађује, унесрећује, враћа у стара остракистичка, осветничка, зла времена.

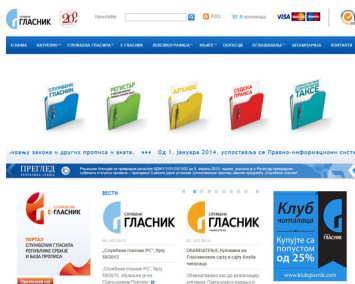

О „вашим“ кадровима је реч. О онима којима њихову „суштину“ испуњава оно што су и њихове карактерне и интелектуалне и вредносне особине. Реч је, наиме, о онима који се иза вас пропињу не би ли се њихов „племенити“ лик видео у Србији, дувају вам за врат, а зло им је кључна вредносна категорија, мржња аксиолошки став; лажи, обмане јавности, полуистине, клевете, блаћење су модел њиховог делања на јавној, политичкој сцени, у институцијама у којима спроводе, кажу, и у вас се заклињу – вашу стратегију модернизације Србије. Чине оно најгоре, најприземније, најопскурније, најнељудскије које је много ближе зверском, нечасном, примитивном, уличарском, простачком... А о тзв. интелектуалцима је реч. Има таквих на сваком месту. Они су опасност и зло не само за вас, вашу странку, Вашу мисију; они су зло за Србију – и оно што је најгоре: они су опако

Пише: Гојко Тешић
понедељак, 08 јул 2013 15:48

зло за културу, за ону супстанцу која је наша идентификациона карта, по чему се препознајемо у Европи, у свету... Тамо стремимо... Тамо нам је место, зар не? Али знајте онима којима је простаклук, примитивлук, зло и мржња основно начело њиховог „људског“ и професионалног делања, ангажмана у Ваше име, стратешко опредељење... понављам: они су подједнако ваша срамота, као што су и срамота Србије. Да ли су Вам такви потребни, да ли такве смете бранити по сваку цену јер су, како кажу, „Ваши“ кадрови, јер се тобоже поносе тиме што су ваша дика и перјаница? У ту причу, наравно, не верујем. Хоћу да верујем да Вас ти обмањују, и злоупотребљавају, и обезвређују сваку племениту мисију која од Србије жели направити доиста модерну државу. И зато не би требало да штитите те који су у понижавању и људи и Србије сувише далеко отишли.

Скривају се иза Вашег ауторитета и истовремено су синтеза свега негативног. Ништа им није свето. Њихов ангажман се свео на понижавање људи. Њихова моћ, снага, темељи се на утеривању страха у кости сваком запосленом, на потказивањима, на ухођењу, на остракизму, осветништву према сваком наводном непослушнику.

И још једном: о понижавању културе је реч, о уништавању оне вредносне супстанце којом смо се поносили. О понижавању људи, нарочито – можда највредније супстанце.

Знате да је Службени гласник био она институција српске културе и науке која је на најлепши начин васкрснула издавачку стратегију некадашњег Нолита, Просвете, БИГЗ-а, а на коју смо били поносни. И на коју сте, верујем, и Ви били поносни, јер сте имали прилике да то и видите, и да о томе слушате. И на Гласникову мисију у овим временима, наравно да сте били поносни. Та прича је, што се Гласника тиче, прошлост. Постала је тужна прича, страшна. А она је сад таква због много чега од оног на шта указујем. Да ли је то стратегија која се спроводи у Ваше име, да ли је то оно чиме треба да се поносите или је тренутак да подигнете свој глас и да спречите и понижавања људи који су радили одговорно свој посао и о томе оставили дубок траг у овој култури. Пре свих мислим на Слободана Гавриловића. Али мислим и на уреднички састав који је такође радио крајње савесно, одговорно, с уважавањем највиших вредносних, научних и естетских критеријума. Разјурени су на бескрупулозан начин. Као првог, најпре је, дакле, отерао Гавриловића, чија је племенита културна мисија била неспорна, а коме је обећао

Пише: Гојко Тешић
понедељак, 08 јул 2013 15:48

уреднички ангажман у библиотекама које је покренуо и уређивао – „Сведоци епохе“, „Корени“, „Отпори и забране“ – постоје живи сведоци тог разговора. Затим је на ред за ликвидацију дошао сјајни уредник Бранко Кукић – а грех му је био што живи у Чачку! Нови хазјајини, Ваши страначки егзекутори, мислили су другачије и Кукића, који је беспрекорно уређивао баш најпрофитабилније књиге – одјурили су без трунке стида. (Јавно се лично извињавам Бранку Кукићу због учињеног му злодела.) Потом су исмејани и уклоњени др Бошко Мијатовић, проф. др Тања Мишчевић, проф. др Танасије Маринковић, уредници часописа („Изазови европских интеграција“, „Право и друштво“, ТФТ, које је с уживањем угасио), Трива Инђић, Богдана Кољевић, Никола Јовановић, Слободан Шуљагић... Веровао сам, у први мах, да ће се са тим бесмисленим и неразумним и ничим изазваним осветничким насртањем на људе од угледа и стваралачког интегритета – престати. Преварио сам се. Они опрезнији, од самог почетка, знали су да је нови а страначки хазјајин одмах по доласку пресудио свима – некима је пресуда донета са одложеним активирањем. И та егзекуторска пресуда, зачињена бедним лицемерјем, активирана је ових дана уз опскурне понуде дотичног в. д. извршиоца радова у име странке, па претпостављам и у Ваше име, господине Вучићу. Шутнути су Јовица Аћин, проф. др Илија Вујачић и ја, са образложењем, како в. д. извршиоца рече, да смо „најбољи уредници у држави“, додајући „богато ћу вас наградити за ваше нове рукописе“! Извесна времена и обичаји се никад не мењају! Нове чистке несумњиво тек следе.

А да ли знате, господине Вучићу, и Ви и јавност Србије, тај господин перјаница Ваша и Ваше странке је, и у Ваше име, укинуо капиталне националне пројекте као што су „Корени“ (објављено 17 књига – аутори су највећа имена српске и европске науке од Јована Цвијића, Тихомира Ђорђевића и многих, многих других – рађено је у сарадњи са САНУ – да ли је то и због освете према САНУ), потом Фреквенцијски речник српског језика, који је предано деценијама радио Ђорђе Костић (од најстаријих времена...)? Да ли је то оно иза чега и Ви стојите господине Вучићу? Уверен сам да ове податке не знате, јер дотични о тим својим подухватима није говорио и не говори.

Питам Вас да ли је укидање књижара стратешки задатак СНС – а то је оно чиме се газде Гласника хвале. Да ли је за хваљење, у кризним временима, терање људи на улицу који су били са уговорима на одређено време – дакле одузимање им и парчета сиротињског хлеба?

Да ли сте икада чули било коју реченицу о добитима које је Гласник остваривао у претходним временима? Да ли сте и ви и јавност Србије чули било коју реч о стратешким

Отворено писмо Александру Вучићу

Пише: Гојко Тешић
понедељак, 08 јул 2013 15:48

капиталним улагањима у Гласнику?... Много тога бих Вас могао питати што је сваком разумном човеку несхватљиво, а дешава се у Гласнику док несрећни људи ћуте, гневни, понижени, престрављени...

О понижавању и културе и науке је реч, понављам. О понижавању људи, што је најгоре. И то од оних који своју моћ заснивају на бахатом понашању, на ароганцији, на манифестовању речника који је уличарски, примитиван, простачки – на страху којим се најмоћније влада. Није мој глас усамљен. Мноштво је оних који се питају шта се дешава, зашто све то, шта је узрок овој врсти бесловесности, лудила у име Ваше, Ваше странке, Ваше мисије модернизације Србије. Само мали, незнатан, број се усудио да подигне глас против ове врсте лудила. Не дозволите да се иза Вас крију сви они који овакве гадости чине. Ви то засигурно не знате, а било би добро да све то истражите и да ту пошаст одстраните док је време. Знам да се са мном слажете да је ово тренутак за узбуну. Знам да после свега овога не можете нити смете рећи да су Ваше интелектуалне перјанице овога кова беспрекорне, одговорне, хумане, онај сој људи који је овој Србији потребан, којима бисте се Ви смели поносити... Последњи је час: стати злу ногом за врат, јер је малигнитет те врсте постао велика несрећа Србије – не само у Гласнику. Има тога, засигурно, и на другим местима, у институцијама, у јавним предузећима. Да ли је то модерна Србија која хитро жели у Европу? Верујем да је Ваш став изричит и јасан – с таквим људима Србија среће неће имати никад и нигде.

Аутор је бивши уредник Службеног гласника и редовни професор Филозофског факултета у Новом Саду